

naar han nemlig i visse Tilfælde ikke vil gjøre det. Naar den ærede Minister har meent, at Forslaget ikke afhjælper alle Mangler, saafremt ikke Andre end selve Ansøgerne kunne blive bekendte med de afgivne Erklæringer, saa er der fra min Side aldeles Intet tvæien for, hvis den ærede Justitsminister vilde stille et Ændringsforslag til en Udvidelse af Loven i den Retning, at stemme for et saadant Ændringsforslag. Jeg seer gjerne, at Offentligheden bliver saa stor som muligt og kommer til at strække sig saa vidt som muligt. Dersom den ærede Justitsminister ikke selv vil stille et Ændringsforslag i den Retning, og jeg tør stole paa, at han vil understøtte et, naar jeg stiller det, saa skal jeg forsøge paa, til 2den Behandling at stille et Ændringsforslag, som udvider Loven i den Retning; jeg skal derfor afvente, om den ærede Justitsminister maaskee vil love mig sin Understøttelse for et saadant Ændringsforslag. Hvad forøvrigt Meningen skal være med § 2, tror jeg hører til Sagens 2den Behandling; jeg troer ikke, man ved første Behandling skal gaae ind paa at forklare de enkelte Paragrapher, ligesom jeg heller ikke troer, at det vil være nødvendigt, for at det ærede Things Medlemmer, hver især, kunne afgjøre med sig selv, hvorvidt de ville lade Loven gaae over til 2den Behandling eller ikke. Jeg skal derfor for Dels blifket ikke gaae ind paa at forsvare Redactionen af § 2. Den ærede Minister sagde, at jeg ikke havde oplyst, at der fandt Misbrug Sted ved de hemmelige Erklæringer, men det forekommer mig, at om hemmelige Erklæringer kan endenfor Staaende ikke oplyse Noget. Jeg synes, det er et underligt Forlangende, at jeg skulde oplyse, at der var begaaet Misbrug ved en Erklæring, der er afgiven hemmelig til Regjeringen; det frapperede mig at høre, at den ærede Minister kunde stille den Fordring til mig. Jeg troer, at der er steet mangfoldige Misbrug, men jeg kan virkelig ikke oplyse dem, da Erklæringerne, som bekendt, ere hemmelige. Den ærede Minister meente, at jeg ved Lovens § 3 skulde have indrømmet, at det ikke var rigtigt, at udstrække Loven til DyrighedsErklæringer i Almindelighed, idet jeg havde gjort en Indskrænkning med Hensyn til Embedsansøgninger; men jeg maa gjøre den ærede Minister op-

mærksom paa, at jeg ved Sagens indledende Behandling udtrykkelig sagde, at jeg ikke troede, der var Grund til at indskrænke Loven saaledes, men at jeg havde stillet dette Forslag til § 3, fordi jeg troede, at Loven derved lettere vilde gaae igjennem, og for noget at forsoné Lovens Modstandere med den. Det er aldeles ingen Erkjendelse fra min Side af, at det er rigtigt at gjøre denne Indskrænkning, jeg troer, det er urigtigt, men jeg vil hellere gjøre den end have, at Loven slet ikke skal gaae igjennem. Jeg har gjort denne Indrømmelse til Lovens Modstandere med en Døffrelse af min Overbevisning om hvad der er det Rigtigste. At Dyrigheden er ansvarlig for sine Erklæringer er ganske vist; men jeg vil tillade mig at spørge, hvem der skal indtale dette Ansvar. Ministeriet kan ikke af de hemmelige Erklæringer see alle de Urigtigheder, alle de Usandheder, alle de Fordreielser osv., som dert ere fremkomne, og dette er ikke forunderligt, thi Regjeringen kan jo, som bekendt, ikke være alvidende. Ansøgeren eller Andre, der kunne indtale et saadant Ansvar, blive ikke bekendte med Erklæringerne, og altsaa indseer jeg ikke, at de kunne indtale noget Ansvar. Det hele Ansvar, som Dyrighederne have med Hensyn til den Slags Ting, er Noget, der aldeles ikke kan finde Sted og staaer som noget aldeles Orkesløst, thi for at man skal være ansvarlig for Noget hører der, at denne Noget skal være bekendt med det, man foretager sig og skal bære Ansvar for. Med Hensyn til den ærede Ministers Bemærkninger om, at man maa overlade til Administrationen, hvilke Erklæringer den vil indhente og paa hvad Maade den vil indhente dem, da er jeg ganske enig med ham, men deri gjør mit Forslag heller ikke den allerminste Indskrænkning; Regjeringen har efter mit Lovforslag den selv samme Myndighed og Magtfuldkommenhed som nu til at indhente hvilke som helst Erklæringer den vil, og ogsaa den samme Myndighed til at indhente dem, paa hvilken Maade den vil. Lovudkastet taler aldeles Intet om, hvilke Erklæringer der skulle indhentes eller paa hvilken Maade de skulle indhentes. En æret Københavnsk Rigsdagsmand (Casse) er fremkommet med et Exempel paa, hvorledes onde Lidenskabber kunde gjøre sig gjældende, naar mit For-